

บทที่ 3

ลักษณะทางกายภาพ สังคม เศรษฐกิจของพื้นที่

ในการศึกษาเรื่อง ความเข้มแข็งของประชาสังคมตำบลในการดูแลรักษาทรัพยากรสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะป่าเขาและอ่างเก็บน้ำของประชาชน ตำบลแม่ปะ ตำบลแม่มอก และตำบลเวียงมอก อำเภอเถิน จังหวัดลำปาง ลักษณะทั่วไปของพื้นที่ศึกษามีดังนี้

3.1 ลักษณะทางกายภาพของพื้นที่

ตำบลแม่ปะ ตำบลแม่มอก และตำบลเวียงมอก ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของอำเภอเถิน อยู่ห่างจากอำเภอไปตามถนนสายเถิน – หุ่นเสดียม และเถิน – วังจัน ในระยะทาง 12, 29 และ 39 กิโลเมตร ตามลำดับ

ลักษณะภูมิประเทศของพื้นที่โดยทั่ว ๆ ไปประกอบด้วยเนินเขาและแนวเทือกเขาสูง มีที่ราบแคบ ๆ ระหว่างหุบเขาซึ่งเป็นพื้นที่ศึกษาของทั้ง 3 ตำบล บริเวณที่ราบแคบ ๆ เป็นที่ตั้งของหมู่บ้านและที่ทำกรเกษตรโดยเฉพาะนาข้าวมีลำห้วยแม่มอกและสาขาชื่อ ลำห้วยแม่แสลมไหลผ่านชาวบ้านอาศัยน้ำจากลำห้วยดังกล่าวเพื่ออุปโภคและบริโภครวมทั้งใช้ในการเกษตรเป็นส่วนใหญ่

บริเวณพื้นที่ราบสูงส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ป่าไม้ส่วนบริเวณลูกเนิน และพื้นที่ลาดไหล่เขาถูกชาวบ้านบุกรุกโค่นถางป่าเพื่อใช้ประโยชน์ในการเพาะปลูก ป่าไม้โดยเฉพาะไม้มีค่าทางเศรษฐกิจถูกโค่นและใช้ประโยชน์ เพื่อการค้ามาหลายสิบปีจนกระทั่งไม้มีค่าร้อยละ 50-60 ได้หมดลงแล้ว ยังมีพื้นที่ป่าไม้บางส่วนที่ชาวบ้านอนุรักษ์ไว้เป็นป่าชุมชนเพื่อประโยชน์ในการใช้สอยมาจนถึงปัจจุบัน

การใช้ทรัพยากรที่ดินและน้ำของชุมชน เนื่องจากลักษณะที่ตั้งของพื้นที่อำเภอเถิน โดยสภาพทางภูมิศาสตร์เป็นบริเวณร่มเงาฝน ปริมาณฝนประจำปีน้อย ดังนั้นภาวะความแห้งแล้งจึงเกิดขึ้นเป็นประจำ อย่างไรก็ตาม ประชาชนที่อาศัยอยู่ใน 3 ตำบล ต่างใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น จัดสร้างฝายทดน้ำขนาดเล็กใช้ไม้กั้นลำน้ำ แต่เนื่องจากขาดความคงทนแข็งแรง ทางรัฐบาลได้เข้ามาช่วยเหลือสร้างฝายคอนกรีตถาวร เพื่อช่วยในการทดและส่งน้ำเข้าสู่ไร่นาของเกษตรกร แต่เนื่องจากสภาพพื้นที่มีที่ราบอยู่น้อยชาวบ้านจะปรับพื้นที่ลาดไหล่เขาจัดทำเป็นนาขั้นบันได ดังนั้น แหล่งน้ำที่ได้จากการนำไปปลูกพืช จึงเป็นน้ำจากน้ำฝนเป็นส่วนมาก

การใช้ที่ดินนอกจากพื้นที่ราบลูกเนินเตี้ยตั้งหมู่บ้านแล้ว บริเวณนาข้าวจะอยู่ในแนวแคบ ๆ ของลำห้วยแม่มอก และนาขั้นบันไดตามลาดไหล่เขา ซึ่งชาวบ้านอาศัยการทำนาปลูกข้าวไว้ เพื่อ

การบริโภคภายในครัวเรือนเป็นส่วนใหญ่ สำหรับพื้นที่บริเวณลูกเนินและลาดไหล่เขาในระดับสูงขึ้นไป ชาวบ้านใช้พื้นที่บางส่วนปลูกข้าวไร่ และข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ ซึ่งนิยมปลูกข้าวโพดไว้เป็นรายได้ของครัวเรือน ในฤดูแล้งบางแห่งยังมีน้ำเพียงพอ ชาวบ้านใช้ประโยชน์ที่ดินในการปลูกพืชผัก ถั่วเหลือง หอม กระเทียม เป็นต้น

3.2 ลักษณะประชากร

พื้นที่ทั้ง 3 ตำบล มีหมู่บ้านทั้งหมด 16 หมู่บ้าน จำนวนครัวเรือน 3,409 ครัวเรือน จำนวนประชากรทั้งหมด 12,649 คน (จังหวัดลำปาง, 2542) ในจำนวนนี้ ตำบลเวียงมอกมีประชากรมากที่สุด 5,918 คน รองลงมาได้แก่ ตำบลแม่มอก 5,311 คน และตำบลแม่ปะ 1,420 คน ตามลำดับ (ดูตารางที่ 4) จากจำนวนประชากรทั้งหมด 12,649 คน แยกเป็นประชากรชาย 6,393 คน และประชากรหญิง 6,256 คน

สำหรับข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับประชากรที่เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 200 คน ปรากฏว่าหัวหน้าครัวเรือนเป็นชายร้อยละ 58 และหญิงร้อยละ 42 จากข้อมูลดังกล่าว ชี้ให้เห็นว่าในลักษณะของครอบครัวสังคมไทย เพศชายจะเป็นหัวหน้าครอบครัว สำหรับในส่วนของหัวหน้าครัวเรือนเป็นเพศหญิงร้อยละ 42 นั้น เนื่องจากบางส่วนของครอบครัวที่หัวหน้าครัวเรือนเดินทางไปรับจ้างแรงงานในต่างจังหวัด กรุงเทพมหานครหรือไปต่างประเทศ แต่มีบางส่วนที่หัวหน้าครัวเรือนเสียชีวิต ดังนั้นผู้หญิงในฐานะภรรยาจึงทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัวต่อไป

ในส่วนของอายุ จากการศึกษาพบว่ากลุ่มประชากรส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงอายุ 25 – 55 ปี มากกว่าร้อยละ 7 ของทั้งหมด ส่วนที่เหลือมีอายุต่ำกว่า 25 ปี และสูงกว่า 55 ปี แต่ที่น่าสนใจพบว่ามีกลุ่มประชากรที่มีอายุสูงกว่า 55 ปี ร้อยละ 17 ยังคงประกอบอาชีพด้านการเกษตร ซึ่งเป็นไปได้ว่าครอบครัวดังกล่าวอาจมีลูกเติบโตและแยกครอบครัวออกไป คงเหลือบิดามารดาหรือบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า หัวหน้าครัวเรือนที่อายุมาก ๆ ยังคงทำการเกษตรอยู่

สำหรับการศึกษา พบว่าประชากรส่วนใหญ่คือ ร้อยละ 56 มีการศึกษาในระดับภาคบังคับคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในอดีต และประถมศึกษาปีที่ 6 ในระยะต่อมา และมีบางส่วนที่ไม่สำเร็จการศึกษาภาคบังคับ ทำนองเดียวกันมีส่วนน้อยที่สำเร็จการศึกษาในระดับสูงกว่าการศึกษาภาคบังคับ การที่เกษตรกรมีความรู้เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้งานพัฒนาต่าง ๆ ทั้งการส่งเสริมอาชีพ การผลิตพืชผลสำคัญ ๆ รวมทั้งความคิดอ่านที่จะปรับปรุงการผลิตของตนให้ก้าวหน้ามีน้อยมาก การผลิตทางการเกษตรในพื้นที่ศึกษายังมีความจำเป็นต่อการใช้แรงงานในครัวเรือน จากการศึกษพบว่าแรงงานในครัวเรือนส่วนใหญ่มีมากในกลุ่มระหว่าง 3 – 5 คน และที่ไม่เกิน 3 คน ของครัวเรือนมีถึงร้อยละ 26 เป็นไปได้ว่ามีแรงงานบางส่วนของครัวเรือนออกไปหรือไปประกอบอาชีพนอกหมู่บ้าน

ในส่วนจขงรายไ้ของครอบครัว ไ้แบ่งเป็น 2 ประเภท คือรายไ้จากภาคการเกษตร ทั้งขายผลผลิตจากไร่นา ปศุสัตว์ และอื่น ๆ ปรากฏว่าส่วนใหญ่เกือบร้อยละ 40 มีรายไ้โดยเฉลี่ย ครัวเรือนละไม่เกิน 10,000 บาทต่อปี และมีส่วนน้อยที่มีรายไ้สูง นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่าง มากถึงร้อยละ 44 ที่ไม่มีรายไ้นอภาคเกษตรของครอบครัว เช่น ไ้จากการรับจ้างต่าง ๆ การทำ หัตถกรรมในครัวเรือนหรือรายไ้อื่น ๆ ที่มีใช้การเกษตรมีกระจายอยู่ในทุกระดับของรายไ้ แต่ กลุ่มใหญ่อยู่ในระดับไม่เกิน 10,000 บาทต่อปี แต่ยังมีบางส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายไ้จากนอก ภาคการเกษตรเกิน 30,000 บาทต่อปี (ดูตารางที่ 5 ประกอบ)

ตารางที่ 4 จำนวนประชากร 3 ตำบล บ่อบาตล และอ่างเก็บน้ำในพื้นที่ศึกษา

ลำดับ ที่	บ้าน	หมู่ที่	ตำบล	จำนวน			จำนวนประชากร		รวมประชากร ชายหญิง
				ครัว เรือน	บ่อ บาตล	อ่าง เก็บน้ำ	ชาย	หญิง	
1.	ท่ามะเกลือ	3	แม่ปะ	232	5	3	432	431	863
2.	ท่าอุดม	9	แม่ปะ	125	2	1	278	279	557
3.	แม่มอกหัวน้ำ	1	แม่มอก	264	3	2	551	533	1,084
4.	แม่มอกกลาง	2	แม่มอก	148	2	1	301	276	577
5.	คุ้มเน็งไ้	3	แม่มอก	191	5	1	377	358	735
6.	สะพานหิน	4	แม่มอก	293	4	1	524	483	1,007
7.	สันป่ามอญ	5	แม่มอก	95	2	1	184	166	350
8.	แม่มอกไ้	6	แม่มอก	163	1	1	372	320	692
9.	เค้นอุดม	7	แม่มอก	91	2	1	172	194	366
10.	ห้วยเกาะหลวง	8	แม่มอก	144	3	1	255	245	500
11.	ห้วยริน	1	เวียงมอก	198	7	1	315	325	640
12.	ท่าเวียง	2	เวียงมอก	319	3	2	537	558	1,095
13.	เสถียมหวาน	3	เวียงมอก	296	6	3	589	558	1,147
14.	ปางอ้า	4	เวียงมอก	427	4	2	764	812	1,576
15.	แม่แสลม	6	เวียงมอก	169	2	1	308	290	598
16.	หนองหอย	8	เวียงมอก	254	11	2	434	428	862
			รวม	3,409	62	24	6,393	6,256	12,649

ตารางที่ 5 ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดศึกษา

รายการ	จำนวน (N = 200)	ร้อยละ
ก) เพศ		
- ชาย	116	58.0
- หญิง	84	42.0
ข) อายุ		
- ต่ำกว่า 25 ปี	27	13.5
- 26 – 35 ปี	44	22.0
- 36 – 45 ปี	62	31.0
- 46 – 55 ปี	36	18.0
- มากกว่า 55 ปี	31	16.5
ค) การศึกษา		
- ไม่จบ ป.4	20	10.0
- จบ ป.4 – ป.6	112	56.0
- จบ ม.1 – ม.3 หรือเทียบเท่า	25	12.5
- จบ ม.4 – ม.6 หรือเทียบเท่า	16	8.0
- จบสูงกว่า ม.6	6	3.0
- อื่น ๆ	21	10.5
ง) จำนวนสมาชิก ในครัวเรือน		
- ไม่เกิน 3 คน	53	26.5
- 4 คน	69	34.5
- 5 คน	47	23.5
- 6 คน	25	12.5
- 7 คน	4	2.0
- มากกว่า 7 คน	2	1.0
จ) กลุ่มรายได้จากการเกษตร		
- ไม่เกิน 5,000 บาท	52	26.0
- 5,000 – 10,000 บาท	25	12.5
- 10,001 – 15,000 บาท	16	8.0

ตารางที่ 5 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N = 200)	ร้อยละ
- 15,001 – 20,000 บาท	5	2.5
- 20,001 – 25,000 บาท	2	1.0
- 25,001 – 30,000 บาท	4	2.0
มากกว่า 30,000 บาท	8	4.0
ไม่มีรายได้จากการเกษตร	88	44.0
จ) กลุ่มรายได้นอกภาคเกษตร		
ไม่เกิน 5,000 บาท	29	14.5
5,000 – 10,000 บาท	33	16.5
10,001 – 15,000 บาท	17	8.5
15,001 – 20,000 บาท	25	12.5
20,001 – 25,000 บาท	4	2.0
25,001 – 30,000 บาท	21	10.5
มากกว่า 30,000 บาท	35	17.5
ไม่มีรายได้นอกภาคเกษตร	36	18.0

ตารางที่ 6 ความเห็นเกี่ยวกับสภาพทางเศรษฐกิจ-สังคม

รายการ	จำนวน (N = 200)	ร้อยละ
- มีรายได้ไม่พอเลี้ยงครอบครัว	65	32.5
- มีที่ดินทำกินน้อย เพาะปลูกไม่พอเลี้ยงครอบครัว	50	25.0
- มีภาระหนี้สินมาก	28	14.0
- ที่ดินขาดแคลนน้ำ	24	12.0
- อยู่ในเกณฑ์ปกติไม่เดือดร้อนและมีเงินพอ	19	9.5
- รายได้ปานกลางมีผลผลิตเหลือขาย	13	3.5
- อื่น ๆ	1	1.0

3.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพทางเศรษฐกิจ-สังคม

จากการศึกษาข้างต้น พบว่าสภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวมากกว่าร้อยละ 25.0 มีที่ดินทำกินน้อย ผลผลิตไม่พอ ทำให้มีรายได้น้อยไม่พอเลี้ยงครอบครัว อันเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดความยากจนในชนบท นอกจากนี้เป็นสาเหตุจากที่ดินขาดแคลนน้ำที่ใช้เพื่อการเพาะปลูก เกษตรกรส่วนใหญ่อาศัยน้ำฝนทำให้ได้ผลผลิตไม่แน่นอน บางปีเกิดภาวะแห้งแล้งผลผลิตเสียหาย ก่อให้เกิดหนี้สินเพิ่มขึ้น จากผลการศึกษาพบว่ามีส่วนน้อย คือ ร้อยละ 3.5 มีรายได้ปานกลาง มีผลผลิตมากพอและไม่เดือดร้อนทางเศรษฐกิจ กล่าว โดยสรุป กลุ่มครัวเรือนประเภทหลังนี้จะเป็นอยู่ที่ดีกว่ากลุ่มแรก ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น

3.4 บริการพื้นฐานทางสังคมที่หมู่บ้านได้รับ

การศึกษาด้านการบริการพื้นฐานของสังคม พบว่าบริการพื้นฐานมีมากในด้านการให้บริการแหล่งน้ำด้านการเกษตร หอกระจายข่าวหมู่บ้าน โรงเรียน แหล่งน้ำอุปโภค วัด สถานที่สำคัญทางศาสนา แต่ที่มีมากที่สุดคือ ถนนและไฟฟ้า ถึงร้อยละ 96.5 - 97.5 สำหรับศูนย์ประชุม ศูนย์ฝึกอาชีพ ตลาดหมู่บ้านพบว่า มีน้อยมากเพียงร้อยละ 7.5 - 5.5 แสดงให้เห็นว่า การส่งเสริมอาชีพในหมู่บ้านพบว่า มีน้อย ทำให้รายได้เสริมในการประกอบอาชีพให้ประชาชนในหมู่บ้านมีน้อย ส่งผลให้เศรษฐกิจในหมู่บ้านไม่ดี

ตารางที่ 7 บริการพื้นฐานทางสังคมที่หมู่บ้านได้รับ

รายการ	จำนวน (N = 200)	ร้อยละ
- ไฟฟ้า	195	97.5
- ถนน	193	96.5
- วัด/สถานที่สำคัญทางศาสนา	193	96.5
- แหล่งน้ำอุปโภค	189	94.5
- โรงเรียน	189	94.5
- หอกระจายข่าวหมู่บ้าน	177	88.5
- แหล่งน้ำใช้ด้านการเกษตร	168	84.0
- สถานีอนามัย	159	79.5
- โทรศัพท์	143	71.5
- แหล่งน้ำบริโภค	131	65.5

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N = 200)	ร้อยละ
- ที่อ่านหนังสือประจำหมู่บ้าน	131	65.5
- ศูนย์ประชุม/ศูนย์ฝึกอาชีพ	15	7.5
- ตลาดหมู่บ้าน	11	5.5
- อื่น ๆ	5	2.5

3.5 การใช้ทรัพยากรน้ำของชุมชน

1) แหล่งน้ำตามธรรมชาติของ 3 ตำบล ตำบลแม่ปะ ตำบลแม่มอก และตำบลเวียงมอก ลำห้วยแม่มอก และลำห้วยแม่แสดม โดยรัฐบาลได้ไปทำการก่อสร้างฝายน้ำล้นเพื่อทดน้ำใช้ในการเกษตรและเก็บกักน้ำไว้ใช้บางส่วน รัฐบาลได้สร้างอ่างเก็บน้ำขนาดเล็กไว้ในหมู่บ้านเพื่อใช้ในการเกษตร บางพื้นที่ไม่ได้รับน้ำจากฝายน้ำล้น อ่างเก็บน้ำ จำเป็นจะต้องใช้น้ำฝนในการทำเกษตร

2) การขุดเจาะบ่อน้ำตื้นและบ่อน้ำบาดาล บ่อน้ำตื้น 3 ตำบล ขุดไว้ใช้ในการอุปโภค บริโภค และการใช้น้ำในการปลูกพืชสวนครัวไว้เป็นอาหาร แต่จะนำน้ำจากบ่อน้ำตื้นมาใช้ในการเกษตรไม่พอเพียง รัฐบาลได้ขุดบ่อน้ำตื้นให้หมู่บ้านทุกหมู่บ้านแต่ไม่ได้ทุกครัวเรือน การสำรวจบ่อน้ำบาดาล การขุดเจาะบ่อน้ำบาดาล ไม่ใช่ได้น้ำทุกบ่อ บางครั้งเจาะลงไปก็พบบ่อแห้งไม่มีชั้นให้น้ำ ถึงมีก็น้อยไม่พอทำประปา สภาพพื้นที่ ถ้าลักษณะพื้นดินเป็นดินเหนียวจะไม่มีชั้นให้น้ำ จะต้องสำรวจสภาพทางกายภาพชั้นใต้ดินที่มีชั้นให้น้ำพอสำหรับผลิตหรือนำมาใช้ทางการเกษตร

3) การสร้างอ่างเก็บน้ำขนาดเล็กประจำหมู่บ้าน 3 ตำบล เป็นการช่วยเก็บกักน้ำไว้ใช้ในฤดูฝนทิ้งช่วง หรือเก็บกักน้ำไว้ในฤดูร้อน การใช้จากอ่างเก็บน้ำไว้เป็นแหล่งน้ำดิบในการผลิตน้ำประปาได้ เช่น อ่างเก็บน้ำแม่มอก และอ่างเก็บน้ำห้วยโป่ง การสร้างอ่างเก็บน้ำสามารถทำการเกษตร การใช้น้ำในการอุปโภค บริโภค ได้ตลอดทั้งปี

3.6 น้ำอุปโภค บริโภค และน้ำด้านการเกษตร

1) ที่มาของแหล่งน้ำบริโภคน้ำฝนมีมากถึงร้อยละ 38.5 สาเหตุมาจากน้ำประปาในหมู่บ้านไม่สะดวก ไม่สามารถนำมาบริโภคได้ ไม่มีการทำระบบประปาที่ได้มาตรฐาน ประชาชนสามารถก่อสร้างถึงน้ำฝนเก็บไว้บริโภคในครัวเรือนได้ตลอดปี การใช้น้ำบ่อในการบริโภคน้ำมีน้อยมากร้อยละ 0.5 เนื่องจากครัวเรือนตั้งบ้านอยู่ติดลำห้วยแม่มอก จึงใช้น้ำดิบในการอุปโภค ประชาชนไม่ได้ขุดบ่อน้ำตื้นเพื่อนำมาใช้

2) จากการศึกษาที่มาของแหล่งน้ำอุปโภค ส่วนใหญ่มาจากน้ำประปาหมู่บ้าน ถึงร้อยละ 70 ของน้ำลำห้วย ลำธาร และบ่อที่ขุดขึ้นเองไว้ใช้ สาเหตุมาจากทุกๆ หมู่บ้านมีน้ำประปาหมู่บ้านไว้บริการประชาชนในหมู่บ้านเพื่อความสะดวกรวดเร็ว ประหยัดเวลาในการทำงาน การนำน้ำอุปโภคจากเหมืองฝายมาใช้ร้อยละ 1.0 น้อยมาก เนื่องจากการตั้งบ้านเรือนอยู่ห่างเหมืองฝาย จึงไม่สามารถนำมาใช้อุปโภคได้อย่างสะดวกสบาย มีแต่ครัวเรือนที่อยู่ติดเหมืองฝายเท่านั้นที่นำมาใช้ได้

3) จากการศึกษาที่มาแหล่งน้ำด้านการเกษตร ได้ใช้น้ำในภาคการเกษตรจากเหมืองฝาย ถึงร้อยละ 40 เพราะรัฐบาลได้ไปก่อสร้างฝายน้ำล้นกั้นขวางลำห้วยแม่มอกและลำห้วยแม่แสลมไว้ตลอดลำห้วย เพื่อทดน้ำเข้าในพื้นที่การเกษตรได้อย่างทั่วถึง เป็นการลดต้นทุนค่าใช้จ่ายในภาคการเกษตรได้ส่วนหนึ่งโดยไม่ต้องใช้เครื่องสูบน้ำสูบน้ำเข้าใช้ในพื้นที่ภาคการเกษตรของประชาชน การใช้น้ำบาดาลและน้ำประปาหมู่บ้านมีน้อยมากที่ใช้ในภาคการเกษตร คิดเป็นร้อยละ 0.5 - 1.0 เพราะจะต้องเพิ่มต้นทุนทำภาคการเกษตรของประชากร

ตารางที่ 8 น้ำอุปโภค บริโภค และน้ำด้านการเกษตร

รายการ	จำนวน (N = 200)	ร้อยละ
ก) ที่มาของแหล่งน้ำบริโภค		
1. น้ำฝน	73	38.5
2. ประปาหมู่บ้าน	46	23.0
3. ลำห้วย / ลำธาร	9	4.5
4. น้ำบ่อ	1	0.5
5. อื่น ๆ	71	35.5
ข) ที่มาของแหล่งน้ำอุปโภค		
1. ประปาหมู่บ้าน	140	70.0
2. ลำห้วย / ลำธาร	17	8.5
3. น้ำบ่อ (ขุดเอง)	12	6.0
4. อ่างเก็บน้ำ	9	4.5
5. น้ำฝน	5	2.5
6. เหมืองฝาย	2	1.0
7. อื่น ๆ	15	7.5

ตารางที่ 8 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N = 200)	ร้อยละ
ค) ที่มาแหล่งน้ำด้านการเกษตร		
1. เหมืองฝาย	80	40.0
2. ลำห้วย / ลำธาร	30	15.0
3. น้ำฝน	30	15.0
4. แหล่งน้ำขนาดเล็ก (อ่างเก็บน้ำ)	24	12.0
5. ประปาหมู่บ้าน	2	1.0
6. บ่อบาดาล	1	0.5
7. อื่น ๆ	33	16.5